

pușină și mai multu, fără nici unu folosu, de li-amu stă innainte. Stephan îi ascultă. Apoi dede ordinu, că bătrânii, femeile și copiii, cu tóte averile, să se ascundă prin cetăți, codri și munți; ér' câmpiiloru, cu totu ce se află pe ele, să li dee focu; ca să nu găsiască dușmanii nimicu de hrană în drumulu loru. Înșuși muma lui Stephan, cu doamna sa, și cu cele mai frunțase femei și mai frunțași bătrâni, se ascunseseră în cetatea Némțului, făcută în vêrfulu unui munte riposu, lângă târgulu Némțului; și care cetate, astă-đi e ruinată.

2. **Lupta de la Resboeni.** După acésta, Stephan cu tótă armata sa, se aședă într'unu locu strimtu, lângă apa Moldovei, numitu Resboenii. Turcii, cari venisseră în urma loru, veđându-i, se opriră. În điuva de 26 Iuniu 1476, adecă unu anu și jumătate după cumplita bătălie de la Racova, Moldovenii stăteau gata în pădure, așteptându momentulu lovirei. Turcii se îndessau totu mereu în acelu locu strimtu; făceau larmă grozavă, și caii loru nechezau cumplitu. Din partea Moldovenilor însă, nu se audia nici unu sunetu; ci numai ochii li sclipiau, ca la nisce lei infurieți! și...de-o-dată, ca o plôe, segețile Moldovenilor împroșcară pe Turci din tóte părțile. Chiar sórele se întunecassă de mulțimea segeților aruncate, ce ca unu nouu cădeau assupra dușmaniloru. Turcii, cari nu se așteptasseră la una ca acésta, cădură la pămêutu, parte morți, parte vii. De frică, ei credeau că ceriulu plouă cu segeți assupra loru; și dacă împêratnlu Mohamet nu s'aru fi asvêrlitu singuru calare în pădure, Turcii póte periau cu toții acolo. Dar' veđându pe împêratnlu loru innainte, prinseră și ei la curagiu, și a-lergară în pădure după dênsulu. O luptă grozavă se începù! Moldovenii nu se dădură unu pasu innapoi; de și aveau să se bată unulu cu 10 Turci. Nu lipsia curagiulu strênepoțiloru lui Traian! Ei se luptară ca nisce urieși, de la rëssăritulu sôrelui și pênê aprópe de séră. Er' Stephan, împreună cu bravii sêi căpitani, ca unu fulgeru se repeđiá unde lupta era mai infocată, și încuragiá pe voinicii Moldoveni. Dar' ce folosu?!..Séra se apropiea, și Turcii, ca posderiea de mulți, nu se mai împușinau. Moldovenii scăđusseră, fiindu pușini la numêru și obosiți. Scăđusseră nenumărați și dintre Turci; dar' mai erau încă mulți. Mânele Moldoveniloru, începură a amorți de atâtea lovituri ce dădusseră; ei voru a se trage innapoi. Atunci Stephan, se repede singuru innaintea loru; calu-i cade mortu. Turcii, cređându că și Stephan a muritu, se repedu asupra lui să-lu apuce; însă căpitani și voinicii soldați moldoveni, făcură îndată împrejurulu lui ca unu zidu de pepuri, mai tare de câtu oțelulu turciloru. I se dăđu unu altu calu. Stephan încalică, și Turcii veđându-lu, inghiăciară de frică și crăpau de cindă. O luptă furiósă se începù încă; Moldovenii se apêră, dar' totu se tragu innapoi. Ei lăssau în urma loru movile de cadavre turcești, pe sub care curgea pãrie de sânge turcescu, amestecatu cu românescu. Au trecutu multe lune, și Moldovenii n'au pututu să îngrope tóte acele cadavre; în câtu, loculu stă albu de ósse omenesci; pentru care i s'a đissu și **Valea albă.**